Simona Minns: „Kūryba – mano namai“

Akvilina CICĖNAITĖ

Simona Minns – JAV gyvenanti džiazo dainininkė, kompozitorė, kanklininkė, Berklio muzikos koledžo (*Berklee College of Music*) absolventė. Šiuo metu Niujorke įsikūrusi lietuvė yra išleidusi debiutinį albumą „Bado meistras“ („A Hunger Artist“), kitąmet rengiasi kurti naują albumą. Simonos kūryboje – nemažai tautinių atspalvių: pasirodymuose suskamba ir lietuvių liaudies dainos, atliekamos pritariant kanklėmis, kurios su ja keliauja visur. Savito braižo, užkrečiančios energijos atlikėja leidžia kankles pamilti net tiems, kurie to visiškai nesitikėjo. Muziką Simona vadina ne tik savo profesija, bet ir pašaukimu, kasdieniu varikliu judėti į priekį.

Simona, kaip prasidėjo Jūsų muzikinis kelias? Iš ko paveldėjote polinkį muzikai?

Mano muzikinis kelias prasidėjo dar gyvenant Kunigiškių kaime, Jonavos rajone, kai mama mane, septynmetę, nuvedė į Jonavos menų mokyklą. Vos išgirdus kanklių skambesį mane pakerėjo muzikinis pasaulis ir ypatinga muzikos mokyklos aplinka. Atrodė, net koridoriai turėjo mistišką aurą... Pianino klavišų garsai, sklindantys už uždarų kabineto durų, kavos kvapas, repetecijos mokyklos salėse, solfedžio pamokos... Visa tai buvo pasaulis, kuris baugino, bet tuo pat metu jaučiau, kad jam priklausau. Vėliau ankstyva muzikinė kelionė tęsėsi Ignalinos muzikos mokykloje – iki pat paauglystės.

Nežinau, ar paveldėjau polinkį į muziką. Esu vienintelė muzikantė šeimoje. Pašaukimas scenai, teatrui, muzikai, dainavimui, buvimui prieš dideles auditorijas

ir tarp žmonių buvo akivaizdus, abejoju, kad tai susiję su šeima. Kartais man atrodo, kad gimiau toje aplinkoje, toje šeimoje, kad išmokčiau tam tikrų pamokų, stiprybės, tačiau mano gyvenimo kelias yra nepriklausomas nei nuo tėvų, nei nuo aplinkos.

Mano kanklių „renesansas“ prasidėjo tik išvykus į JAV. Kankles pradėjau naudoti savo džiazo koncertuose, lietuvių bendruomenės renginiuose, bažnyčiose, meniniuose performansuose… Šiuo metu kanklės su manimi keliauja visur – kaip geriausias palydovas ir paslaptingas aplinkinių žmonių smalsumo kurstytojas.

Išvykimas svetur – kruopščiai suplanuotas ar veikiau avantiūra? Ar dažnai grįžtate į Lietuvą?

Suplanuotas labai kruopščiai – net galva apsisuka pagalvojus, kiek laiko ir jėgų įdėjau ruošdamasi savo išvykimui. Į JAV išvažiavau studijuoti prestižiniame Berklio muzikos koledže. Prireikė poros metų, kol galiausiai pakilau lėktuvu virš Atlanto vandenyno į savo naująjį gyvenimą. Į Bostoną atsikrausčiau 2012-ųjų vasaros pabaigoje, čia pragyvenau šešerius metus. Šiuo metu jau daugiau kaip pusę metų gyvenu Niujorke.

Į Lietuvą grįžtu labai dažnai. Kartais mama net pajuokauja, kad gyvendama Amerikoje pas ją atvykstu dažniau nei gyvendama Vilniuje. Į Lietuvą sugrįžtu dalyvauti džiazo edukacijos projektuose, koncertuose, kūrybinių atostogų ir šiaip – susitikti su draugais, pasidžiaugti Vilniumi, skaniu maistu ir pašėlti bohemiškame Vilniuje!

Simona Užupyje. Gintaro Jonaičio nuotr.

Šiuo metu gyvenate ir dirbate Niujorke. Kuo skiriasi darbas Niujorke ir Lietuvoje?

Niujorkas yra tobulas miestas „simoniškiems“ reikalams. Jeigu egzistuotų miestas-

Simona, tai būtų Niujorkas. Iškart įsimylėjau šį miestą. Muzikantui, kompozitoriui labai svarbu būti įsuktam į veiksmą, koncertus, projektus, apsupti save kūrybiškais ir pozityviais žmonėmis. Man patinka, kad žmonės čia daug ir sunkiai dirba, nuolat stengiasi tobulėti, yra draugiški ir atviri skirtumams, kitoniškumui. Man patinka disciplinos, aktyvaus darbo ir *rock'n'roll'o* dermė.

Nemėgstu lyginti skirtingų šalių, nes tuomet atrodo, lyg išskirčiau vieną kaip geresnę. Taip nėra. Lietuvoje liko produktyvios studijos Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, daug projektų, darbų, gražios kūrybinės veiklos. Man atrodo, visai nesvarbu, kur esi, svarbiau – kas esi, kaip moki panaudoti priemones, kurias turi, ką nori gyvenime pasiekti. Profesiniu požiūriu Niujorkas mane priėmė daug draugiškiau, negu priėmė ir tebepriima Vilnius, bet to nesureikšminu, tiesiog džiazuoju tarp abiejų šalių su atvira širdimi.

Šiuo metu stengiuosi kurti kiek įmanoma daugiau originalios muzikos, koncertuoti vietiniuose klubuose, rašyti originalią muziką styginiams, prisidėti prie Niujorko lietuvių mokyklėlės veiklos ir apskritai – džiaugtis gražiu gyvenimu, jaunyste, laisve.

Michael Yu2 nuotr.

Gyvenimas svetur – tai ir pažinimo džiaugsmas, ir naujos patirtys, atsirandanti perspektyva, bet kartu ir iššūkiai. Kokia Jūsų buvimo svetur patirtis?

Gyvenimas Bostone, studijų laikas buvo labai sunkus – turbūt didžiausias mano išbandymas. Dideli tempai, finansiniai sunkumai, asmeninės įkalnės ir nuokalnės... Tačiau tai jau praeityje. Daug pamokų išmokta, mane kaip asmenybę šios patirtys tikrai subrandino. Įžengiau į savo 30-metį stipresnė, turinti daugiau meilės širdyje, vaikiško džiugesio, kūrybiško autentiškumo ir teorinio bei praktinio svorio tam autentiškumui išreikšti.

Kaip apibūdintumėte savo dabartinį ryšį su Lietuva?

Jaučiuosi gyvenanti abiejose šalyje. Į Lietuvą grįžtu dažnai, palaikau ryšius su draugais ir kolegomis, atvykstu vesti džiazo seminarų, balsuoju. Mano pasas lietuviškas. Niujorke stengiuosi daug prisidėti prie lietuviškos veiklos. Jaučiuosi pasaulio piliete, atvira kelionėms, Lietuvai, Amerikai ir kitoms šalims.

Neseniai pasirodymus surengėte Naujojoje Zelandijoje ir Australijoje. Kuo ši koncertinė patirtis skiriasi nuo amerikietiškosios?

Naujoji Zelandija ir Australija – nuostabiai gražios šalys su maloniais žmonėmis, gražiais miestais ir įstabia gamta. Atvykimas į šią pasaulio dalį yra tobulas darbo ir malonumo derinys. Abi šalys mane sužavėjo koncertinių salių kokybe ir žmonių svetingumu. Taip pat visada smagu sulaukti dėmesio, recenzijų, gražių atsiliepimų. Niujorke visi esame įsisukę į nesibaigiantį skubėjimą, grojame nedideliuose džiazo klubuose, kur kartais nėra nei normalaus įgarsinimo, nei pakankamai vietos būgnams ar kontrabosui. Tai kitokie ritmai, abu savaip turintys žavesio... Australija ir Naujoji Zelandija man tarsi kūrybinių spintų išvėdinimas – gaivaus oro gūsis, kai leidi sau pasilepinti gražiomis scenomis, gera aparatūra, nuostabiu oru ir dėmesiu. Bet praėjus mėnesiui jau skaičiavau dienas iki to, kai grįšiu namo į Niujorką ir vėl pasinersiu į savo „simonišką“ gyvenimą, kuriame – nesibaigiantys žmonių ratai, renginiai, projektų maratonas ir viską užvaldantis saldus kūrybinis azartas.

Michael Yu2 nuotr.

Kokią vietą Jūsų gyvenime užima muzika? Ką ji Jums reiškia?

Muzika yra mano profesija, pragyvenimo šaltinis, mano pašaukimas ir kasdienis variklis judėti į priekį. Esu įsimylėjusi savo darbą, jaučiuosi nepaprastai laiminga,

kad galiu pragyventi iš veiklos, kurioje matau didelę prasmę ir randu daug džiaugsmo.

Pašaukimą ir jo nenuginčijamą stiprumą išties galiu paliudyti savo gyvenimu. Jaučiu pašaukimą savo veiklai taip pat, kaip dvasininkai ar itin daug darbo, mokslo ir pasiaukojimo reikalaujančių profesijų atstovai – gydytojai, mokslininkai. Muzika, teatras ir scena mane išgelbėjo, vedė ir tebeveda į priekį. Man nėra tiek svarbu, ar tai muzika, ar teatras, ar šokis… Man svarbiausia – autentiškas, gilus kūrybinis procesas, kuris skleidžia žinią, šviesą ir perkeičia pasaulį estetinėmis išraiškos formomis.

Mąstydama apie meną, apie kūrybą jaučiu, kad tai – mano pirmoji šeima ir namai. Tam pasauliui aš tikrai priklausau, čia visada esu laukiama.

Geoff Norris nuotr.

Kas svarbu renkantis muzikantės gyvenimą? Ką galėtumėte patarti pradedantiesiems?

Visų kelias ir pašaukimas yra skirtingi. Vienų kelias klostosi lengvai ir natūraliai,

kitų – labai vingiuotas ir kartais niekur nenuvedantis arba nuvedantis į visai priešingas puses. Mane kūrybiškai išlaisvino suvokimas, kad šiame pasaulyje tu ir tavo muzika niekam nereikalingi ir nerūpi. Tada imi koncentruotis į save, autentiškiausias savo paties dalis, santykį su pasauliu, intymiausias sielos kertes, ir tuomet ima kilti unikalios kūrybinės idėjos, kurias žiūrovas atpažįsta ir jos tampa iš tiesų reikalingos.

Kiekvienas kūrybinis tarpsnis turi savo grožio ir prasmės. Yra laikas studijuoti ir išmokti tradicijas. Yra laikas inovacijoms ir eksperimentams. Pradedantiesiems linkėčiau koncentruotis į praktikavimąsi, amato išmokimą, griežtą kūno discipliną ir mokėjimą būti atsakingu, organizuotu žmogumi, su kuriuo malonu dirbti.

Kokius profesinius tikslus išsikėlėte sau šiemet?

Šiemet noriu sukurti daugiau originalių kompozicijų ir pasiruošti antrojo albumo leidimui. Pirmasis albumas „A Hunger Artist“ išėjo 2017-ųjų pavasarį, manau, 2020-aisiais jau laikas antrąjam. Noriu įsigyventi į Niujorką, susirasti daug draugų ir kolegų, koncertuoti, keliauti ir džiaugtis gyvenimu. Man karjeros viršūnė – tai galėjimas kurti meną visiškai laisvai, be kompromisų, iš to pragyventi ir turėti mąstantį bei kritišką žiūrovą.

pasauliolietuvis.lt

„Pasaulio lietuviai ir Lietuva“

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.